

HET DOZIEN VOL

12 vragen aan.....cricketer Maarten Ingelse

Inleiding

Praten en schrijven over Cricket... Voor liefhebbers is dat een heerlijke bezigheid!

Daar gaan we dan met uw goedvinden...

Bij de familie Burki gold dat de appels (meervoud) niet ver van de stam vielen... Zo'n vader

(Hennie), zo'n zoons (Coen en Theo). Een goed voorbeeld doet immers goed volgen?!

Hetzelfde kan gezegd worden van vader en zoon Ingelse. Cricket hoog in het vaandel, bij beiden! Hoe zit dat bij families bij andere sporten en dan wereldwijd? Precies hetzelfde, uitzonderingen daargelaten. Noem het fenomeen maar gerust *erfelijke opvolging*. Het geldt trouwens ook voor vaders, moeders, en dochters; laat daar geen misverstand over bestaan!

Nu Maarten Ingelse voor het voetlicht, maar eerst even iets over zijn helaas in 1995 overleden vader Daan. Daan Ingelse kwam kort na de Tweede Wereldoorlog beroepsmatig over van Amsterdam naar Nijmegen. Daan was een op en top cricketer, eerst in het Amsterdamse VRA en daarna, na zijn verhuizing naar Nijmegen, in Quick. Hij blonk uit in batten en wicketkeeping. Maarten, die ook gespeeld heeft in het Eindhovense HTCC, ken ik vooral van SGS en de traditionele Haringwedstrijd bij Quick. Het is na afloop dan altijd heel plezierig om met Maarten een boom op te zetten over deze sport en over *koetjes en kalfjes*.

Omdat hij nu noodgedwongen een punt moet zetten achter zijn lange periode als cricketer, zeg maar vanaf zijn prilste jeugd jaren, leek me dat het juiste moment voor een interview.

Twaalf vragen. Het Dozijn vol...

Duiding

VRA kun je in Nederland een cricketbolwerk van de eerste orde noemen. De mooie accommodatie van de club bevindt zich in het Amsterdamse Bos, in de gemeente Amstelveen.

VRA is opgericht in 1914. De letters staan voor: **V**olharding **R**AP **A**mstels.

Louis Godschalk

Het interview

Jouw vader Daan was een bekende cricketer, eerst in het Amsterdamse VRA, daarna in Quick. Hij blonk vooral uit in wicketkeeping en batten. Wat vooral heb jij bij je vader als sportman altijd gewaardeerd?

Dat hij in het spel – in al haar onderdelen – technisch zo goed mogelijk wilde spelen. Daarnaast verlangde hij van zichzelf en ook van zijn teamgenoten een 100% inzet om tot een optimaal teamresultaat te komen. En dat alles uiteraard binnen de mogelijkheden van de regels.

Werd er vroeger thuis aan de keukentafel veel over cricket gepraat en waar ging het dan vooral over?

In de zomermaanden werd er thuis aan de spreekwoordelijke keukentafel meer over cricket gesproken dan 's winters. Het ging dan meestal over de wedstrijden van het afgelopen weekend en die van het komende weekend. Hoewel..., er werd niet gesproken als op de BBC Radio het live commentaar van de Testmatch beluisterd werd; de ontvangst van die zender liet vaak te wensen over, en herhalingen op de radio waren er niet!

Ondanks jouw voor sport gevorderde leeftijd, vond je het toch moeilijk om als actieve cricketer te moeten stoppen, vooral door die hardnekkige achillespees-blessure. Leg die moeilijkheid eens uit.

In de afgelopen 10 jaar kreeg ik inderdaad steeds vaker last van een van de achillespezen, met als gevolg dat *mijn seizoen* halverwege al gespeeld was, terwijl ik eigenlijk zo graag wilde spelen. Revalidatie kostte me 3 tot 4 maanden. Elk nieuw seizoen startte ik weer met frisse moed en maar hopen dat ik het seizoeneinde blessurevrij zou halen. Een enkele keer is dat gelukt, maar vorig seizoen (2017) ging het eind augustus alsnog mis en de revalidatie duurde meer dan 6 maanden. Tijd genoeg om na te denken over de vraag: *is het dat nog wel waard?*

Een moeilijk te beantwoorden vraag voor iemand die het spelletje zo graag speelt! En juist daar ligt de moeilijkheid, cricket spelen met vrienden die je al heel lang – soms al meer dan 50 jaar – kent, is toch iets prachtigs!! Desalniettemin heb ik het besluit genomen dat 2018 het laatste speeljaar zou worden met enkele wedstrijden die ik nog graag wilde spelen. En zo komt er een einde aan een periode van 60 jaar cricketplezier. Die periode begon op het oude Quick aan de Hazenkampseweg en is op het huidige Quick aan de Dennenstraat geëindigd.

Ik zal het spelen missen, maar blijf de sport trouw!

Waarom is de cricketsport volgens jou eigenlijk nooit populair geworden buiten de Randstad?

Dat is mijns inziens niet zo gemakkelijk te verklaren. Al tegen het einde van de 19-de eeuw werden er in Nederland cricketclubs opgericht, vaak samen met voetbal. Niet alleen clubs in het westen, o.a. Rood & Wit/HFC, Sparta, Hermes-DVS, HBS, HCC/HVV, maar ook daar buiten, zoals Hercules, UD en ons Quick. Zij behoren tot de oudste clubs van ons land. Het zijn clubs met een lange historie waardoor er een grotere kans op *overleven* is. Later zag je clubs ontstaan in economisch sterke regio's die vaak veel Engels sprekende mensen aantrokken, waarvan de cricketclubs konden profiteren. Zelf heb ik dat in Eindhoven ervaren waar ik met o.a. Pieter van den Berg voor HTCC in een zeer internationaal team speelde.

Maar uiteindelijk blijkt vaak dat als de *autochtone* spelers om welke reden dan ook afhaken en het draagvlak voor cricket in de regio klein is, de club op den duur ter ziele gaat. Dit is bij clubs in de Randstad minder het geval omdat daar vaak veel langer het spel *van vader op zoon/dochter* werd doorgegeven. Zijn er nu bij Quick nog *vader/zoon* combinaties die spelen?

Bij Quick zien we het aantal cricketers ieder jaar verontrustend afnemen. Is die neergang nog te stoppen? Indien nee, waarom niet? Zo ja, hoe dan?

Ik vrees dat die neergang niet tegen te houden is. Door de veranderingen in de maatschappij, waarin *snelheid en multi-tasking* een steeds prominentere rol heeft, is de aantrekkingskracht van het cricketspel tanende. Daarnaast duren wedstrijden blijkbaar te lang, waardoor er bijvoorbeeld een snelle variant in de vorm van T20 is ontstaan. Overigens hebben ook andere sporten te lijden van deze ontwikkelingen. Het duurt te lang. Wat te denken van een 5-de set op Wimbledon die eindigt in 28-26? Welke jongeling gaat daar nog naar zitten kijken, laat staan het zelf doen?! De problematiek geldt niet alleen voor Quick, het geldt voor alle clubs in Nederland. Maar aan de andere kant is er enige hoop. Als er zo'n 50 jaar geleden niet zoveel mensen uit bijvoorbeeld Suriname en Pakistan naar Nederland waren gekomen, was cricket in Nederland mogelijk al uitgestorven. Ik ben die categorie heel dankbaar als cricketliefhebber en ik heb altijd graag met hen gespeeld en na afloop de *derde innings* beleefd. Zij kunnen er met hun nageslacht voor zorgen dat cricket in ons land nog gespeeld blijft worden, maar of dat in dezelfde spirit is waarmee mijn cricketgeneratie is grootgebracht is natuurlijk de vraag.

Waarom is voor jou, in het algemeen gesteld, cricket *The King of Sports*?

Ik zal hier eens een kort antwoord op geven. Het is *The King of Sports* omdat ik ervaren heb dat zeker in cricket vriendschap, sportiviteit en respect, zowel in als buiten het veld het belangrijkste is.

Waarom is batten, het maken van runs dus, altijd jouw favoriete onderdeel geweest?

Dat is ontstaan in mijn jonge jaren bij Quick waar je tijdens trainingssessies altijd moest batten en bowlen. Dan komt aan het licht welk onderdeel je het beste afgaat en bij mij was dat batten. Daarnaast waren er in die tijd al echte bowlers zoals Theo Burki en Jan Willem Heshuis. Wicketkeepingen vond ik ook heel erg leuk en heb dat ook nog wel gedaan in het derde team van Quick. Maar als je dan in een hoger team kwam, dan waren daar ervaren keepers als Willem Janssen en Fred Bouman. De conclusie ligt dan wel voor de hand dat je je gaat focussen op batten en fielden.

Ik ervaar bij jou altijd een grote betrokkenheid bij de traditionele Haringwedstrijd tussen Quick en SGS. Hoe is dat te verklaren?

Dat begon eigenlijk al in juni 1995, in de maand waarin mijn vader Daan overleed, enkele dagen nadat de wedstrijd om de *Seafood Plate* was gespeeld. Op de middag van die wedstrijd kwamen Nol Phijffer en Louis de Bruin (Sparta) namens Quick en SGS snel even naar Eindhoven om met vader Daan en moeder Truus een harinkje te eten en een jonge borrel te drinken, voor zover dat nog ging. Dat heeft veel indruk op me gemaakt en het zei heel veel over de enorme verbondenheid en vriendschap tussen de twee verenigingen. Toen heb ik besloten om me te blijven inzetten voor deze traditionele wedstrijd en ik durf te zeggen dat ik samen met anderen – vooral Quickers – erin geslaagd ben deze wedstrijd op de cricketkaart te houden, die nu gespeeld wordt om de *Nol Phijffer Schaal*. Een eerbetoon aan iemand die zowel voor Quick als voor SGS veel betekend heeft en bovenal de man was die ruim dertig jaar geleden de eerste schaal haringen liet binnenbrengen.

Is er een Quick-cricketer te noemen die jouw grote voorbeeld is geweest en waarom?

Moeilijk te zeggen of dat er één of meerderen zijn geweest. Als je als jochie van een jaar of 10 elke zondag op het cricketveld bent, dan zie je veel gebeuren, ook naast het veld. Allemaal

in mijn ogen mannen waar ik *meneer* tegen zei en die cricket speelden zoals het hoorde. Spelend in keurige witte kleding, witte schoenen en niet te vergeten de legguards die met kalk gewit waren. Je nam alles in je op. Toen ik enkele jaren later zelf soms in het derde of tweede elftal mocht invallen, zag en hoorde je wel eens een *andere kant* van de heren, vooral als ze in hun ogen onterecht LBW werden gegeven of als bowler hun appeal afgewezen zagen door de umpire! Het blijken allemaal dingen te zijn die je vormen als cricketer. Terugkijkend op die periode (1960-1965) kan ik wel zeggen dat de toenmalige Quick-jeugd de gehele oudere generatie, bestaande uit o.a. Burki, Fiege, Phijffer, De Vries, Groeneveld, Veugelers, Schmitt en Everard als voorbeeld heeft gehad.

Aan cricket-anekdotes geen gebrek, neem ik aan. Diep er eens een paar op voor ons.

Anekdotes? Ja, ik heb er wel een paar die met Quick of Quickers te maken hebben.

De eerste is wel oud en stamt uit de tijd dat Willy Gelink nog een sportzaak had in de Hertogstraat in Nijmegen. Een Quick-cricketer heeft een nieuwe protector nodig en belt naar Gelink met de vraag of ze ook projectors hebben. De mevrouw aan de andere kant van de lijn vraagt vriendelijk welke maat het moet zijn. De Quicker antwoordt zonder aarzelen: *doe maar een grote, want hij mag er wel wezen...* Nog één... Quick speelt thuis tegen Excelsior uit Schiedam met o.a. de gebroeders Oosterholt in de gelederen. Excelsior is aan het batten en Koos Oosterholt – een hard slaande batsman –

komt in en de umpire vraagt hem of hij nog *blok* wil. Koos antwoordt: *Nee, dank u, ik heb hier al vaker gespeeld.*

Begin jaren 60 mocht ik invallen en een uitwedstrijd van het tweede team met o.a. Wil Huygen. Verzamelen bij het station en met auto's van de *oudere heren* op pad. Het was een warme zondag en ik zat bij Wil Huygen achterin de auto. Na een half uurtje rijden werd het toch wel warm en benauwd in de volgeladen auto, waarin een onaangename geur hing. Een raampje open zetten hielp niet echt en een gevoel van lichte misselijkheid be kroop mij.

Eenmaal aangekomen op de bestemming bleek – na de crickettassen uit de kofferbak gehaald te hebben – waar die geur vandaan kwam. Wil was de dag ervoor wezen jagen en zijn buit – 2 eenden of fazanten – lag dood in de kofferbak!

Waar heb jij bij het sporten boven alles een hekel aan?

Ik kan er absoluut niet tegen als mensen een loopje nemen met de regels – geschreven én ongeschreven. Door eerlijk te spelen beleeft iedereen het meeste plezier aan sport, ongeacht welke!

Hoe luidt jouw devies in het dagelijks leven?

Geniet van elke dag die je krijgt! Er zijn er misschien minder te gaan dan je denkt!